

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 13 marca 2023 r.

DIH-4.707.4.2023.TN

DECYZJA DIH-IV-5/2023

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 2000 z późn. zm.), zwanej dalej „KPA”, art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706), zwanej dalej „ustawą o Inspekcji Handlowej”, art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2019 r. poz. 178), zwanej dalej „ustawą o informowaniu o cenach”, po rozpatrzeniu odwołania z dnia 31 stycznia 2023 r. wniesionego przez Pełnomocnika reprezentującego Jeronimo Martins Polska S.A., z siedzibą w Kostrzynie, od decyzji Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Warszawie nr PO.408.285.2022.DB (nr akt kontroli DR.8361.152.2022) z 13 stycznia 2023 r., wydanej w przedmiocie nałożenia na przedsiębiorcę Jeronimo Martins Polska S.A. kary pieniężnej w wysokości 13 000 zł (trzynaście tysięcy złotych) z tytułu niewykonania obowiązku, o którym mowa w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w związku z § 3 ust. 1 i § 4 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Rozwoju z dnia 9 grudnia 2015 r. w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług (Dz.U. z 2015 r. poz. 2121), zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie uwidaczniania cen”, polegającego na niewidocznieniu cen i cen jednostkowych towarów,

**Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
utrzymuje zaskarżoną decyzję w mocy.**

UZASADNIENIE

W dniu 6 lutego 2023 r. do Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Warszawie WIIH, zwanego dalej „Mazowieckim WIIH” wpłynęło odwołanie z dnia 31 stycznia 2023 r., które zostało wniesione przez Pełnomocnika reprezentującego Jeronimo Martins Polska S.A., od decyzji Mazowieckiego WIIH nr PO.408.285.2022.DB (nr akt kontroli DR.8361.152.2022) z 13 stycznia 2023 r. wydanej w przedmiocie nałożenia na przedsiębiorcę Jeronimo Martins Polska S.A. kary pieniężnej w wysokości 13 000 zł z tytułu niewykonania obowiązku, o którym mowa w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach towarów w związku z § 3 ust. 1 i § 4 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen towarów polegającego na niewidocznieniu cen i cen jednostkowych towarów.

W dacie wydania niniejszej decyzji w zakresie naruszeń przez przedsiębiorców ustawy o informowaniu o cenach obowiązuje ustawa o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz.U. z 2023 r. poz. 168) oraz rozporządzenie Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 19 grudnia 2022 r. w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług (Dz.U. z 2022 r. poz. 2776).

W stanie prawnym na dzień wydania zaskarżonej decyzji obowiązywała ustawa o informowaniu o cenach (Dz. U. z 2019 r. poz. 178) i rozporządzenie Ministra Rozwoju

w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług z dnia 9 grudnia 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 2121).

Zgodnie z art. 10 ustawy z dnia 1 grudnia 2022 r. o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2022 r. poz. 2581) do postępowań w sprawie nałożenia kar, o których mowa w ustawie o informowaniu o cenach, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej stosuje się przepisy dotychczasowe. Powyższy przepis intertemporalny uzasadnia do stosowania w niniejszej sprawie stanu prawnego ustawy o informowaniu o cenach oraz rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen obowiązującego do dnia 31 grudnia 2022 r.

Decyzja Mazowieckiego WIIH została doręczona stronie 19 stycznia 2023 r., natomiast odwołanie zostało nadane u operatora publicznego usług pocztowych w dniu 1 lutego 2023 r.

Pismem z dnia 13 lutego 2023 r. Mazowiecki WIIH przekazał przedmiotowe odwołanie do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej „Prezesem Urzędu”.

W dniach 11-20 października 2022 r. inspektorzy Mazowieckiego WIIH przeprowadzili kontrolę przedsiębiorcy JERONIMO MARTINS POLSKA SPÓŁKA AKCYJNA, prowadzącego działalność gospodarczą w sklepie Biedronka Nr 2659 przy ul. Wyszyńskiego 5 w Zwoleniu. W zakresie uwidaczniania cen, sprawdzaniem objęto środki spożywcze znajdujące się w sprzedaży tj.: przetwory, koncentraty spożywcze, przetwory zbożowe, chipsy i słodycze, przekąski, napoje alkoholowe i bezalkoholowe, kawy, herbaty. Ogółem oceniono 250 asortymentów towarów, spośród około 10 000 znajdujących się w ofercie handlowej sklepu w dniu 11 października 2022 r. zgodnie z oświadczeniem zastępcy kierownika sklepu. Oświadczenie to stanowi załącznik nr 2 do protokołu kontroli. Stwierdzono, że spośród 250 rodzajów towarów, 180 rodzajów towarów przeznaczonych do sprzedaży było opatrzone wywieszkami zawierającymi informacje wskazujące ich nazwy handlowe, ceny oraz ceny jednostkowe towarów. W przypadku 56 rodzajów towarów stwierdzono, że ich cena jednostkowa jest identyczna z ceną sprzedaży, w związku z czym na podstawie § 7 pkt. 1 ww. rozporządzenia nie stosuje się do nich wymogu uwidaczniania cen jednostkowych. Tym samym nieprawidłowości w zakresie niewidaczniania cen i cen jednostkowych dotyczyły w sumie 14 rodzajów towarów.

W toku kontroli zakwestionowano 13 towarów w zakresie niewidaczniania cen oraz cen jednostkowych oraz jeden towar w zakresie niewidaczniania ceny. Lista towarów została wyszczególniona w załączniku nr 3 do protokołu kontroli. Zakwestionowane towary w zakresie niewidaczniania cen i cen jednostkowych to były chałwa, wafle, herbatki ziołowe i owocowe oraz herbata czarna, makarony, orzechy, sosy, popcorn, przeciery warzywne, owoce w puszkach, warzywa w puszkach, wafle i grzanki. Zakwestionowano także jeden towar w zakresie niewidaczniania ceny, stwierdzając, że w przypadku tego towaru nie jest wymagane uwidacznianie ceny jednostkowej – Batoniki Ban Bello (pozycja nr 10 załącznika nr 3 do protokołu kontroli).

W toku kontroli kierownik sklepu przy zakwestionowanych artykułach spożywczych uzupełniła wywieszki z brakującymi cenami i cenami jednostkowymi (poz. 1-9, 11-14 zał. nr 3 do protokołu kontroli) oraz umieściła wywieszkę z brakującą ceną przy jednym zakwestionowanym towarze w tym zakresie.

Zawiadomieniem z dnia 15 grudnia 2022 r. Mazowiecki WIIH zawiadomił kontrolowanego przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej z art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach z tytułu niewykonania obowiązku wynikającego z art. 4 ww. ustawy. W zawiadomieniu stronę pouczone o przysługującym jej prawie wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów. Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Strona wniosła odwołanie od ww. decyzji. Prezes Urzędu pismem z 17 lutego 2023 r. zawiadomił stronę o możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań w terminie 7 dni od dnia doręczenia pisma. Strona nie zajęła stanowiska w sprawie.

W swoim odwołaniu od zaskarżonej decyzji, pełnomocnik strony zaskarżył ją w całości, zarzucając jej naruszenie przepisów prawa materialnego i przepisów postępowania, mające istotny wpływ na rozstrzygnięcie i wniósł następujące zarzuty.

I. Zarzuty naruszenia przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy oraz zarzuty naruszenia prawa materialnego

1. Zarzut naruszenia art. 7, 77, 80, 81a § 1 KPA poprzez newszechstronne rozważenie zebranego materiału dowodowego tj.:

- nienadanie właściwej wagi okoliczności, iż strona niezwłocznie usunęła wszelkie nieprawidłowości oraz podjęła czynności mające na celu eliminację nieprawidłowości na przyszłość;
- pominięcie przy ustalaniu wysokości kary okoliczności, jakiej kategorii produktów dotyczyły stwierdzone naruszenia, tj. że produkty, które nie posiadały ani cen ani cen jednostkowych to były głównie produkty typu in-outy, nie znajdujące się w stałej ofercie sklepu, nie mające etykiet cenowych z uwagi na to, że zostały przełożone przez klientów w inne miejsce, były to pojedyncze sztuki produktów, zaś w pozostałych przypadkach wszystkie ceny były uwidocznione.

2. Zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego tj.:

- a) zarzut naruszenia art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach poprzez niewłaściwą ocenę dotychczasowej działalności przedsiębiorcy i pominięcie okoliczności, iż strona jest przedsiębiorcą prowadzącym sieć kilku tysięcy sklepów, zatem nieprawidłowości przy 14 produktach, co stanowi 5,6 % z 250 skontrolowanych indeksów nie może być uznane za naruszenie, które dotyczyło znacznej ilości towarów, gdyż należy brać pod uwagę skalę działalności przedsiębiorcy, w tym liczbę sklepów oraz ilość asortymentu (około 10 tys. rodzajów towarów w tym sklepie, zgodnie z oświadczeniem - załącznik do protokołu);
- b) zarzut naruszenia art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach poprzez błędną wykładnię i nałożenie na stronę kary pieniężnej w wysokości rażąco zawyżonej oraz nieodpowiedniej do liczby naruszeń, co miało przejaw w tym, że organ podczas poprzednich kontroli nakładał na stronę kary w niższej wysokości, co skutkowało naruszeniem zasady proporcjonalności.

II. Wnioski strony

Strona wniosła o:

- 1) uchylenie decyzji w całości i orzeczenie co do istoty sprawy w ten sposób, że odstępuje się od wymierzenia kary pieniężnej z tytułu niewykonania obowiązków z art. 4 ust. 1 ustawy; ewentualnie:
- 2) uchylenie zaskarżonej decyzji i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez orzeczenie kary w niższej wysokości; ewentualnie:
- 3) uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i przekazanie do ponownego rozpatrzenia Śląskiemu Inspektorowi Inspekcji Handlowej.

Prezes Urzędu zważył co następuje.

Odwołanie strony nie zasługuje na uwzględnienie.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji Organu pierwszej instancji. W toku postępowania Organ

odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie Strony jest uzasadnione oraz sprawdza czy wydana decyzja była prawidłowa.

Po przeanalizowaniu akt sprawy Prezes Urzędu wyczerpująco zbadał wszystkie istotne okoliczności faktyczne związane ze sprawą oraz zapoznał się z dowodami służącymi ustaleniu stanu faktycznego zgodnie z zasadami prawdy obiektywnej, dokonując przy tym ich wszechstronnej oceny.

W trakcie kontroli inspektorzy poddali kontroli 250 rodzajów towarów. W toku kontroli zakwestionowano 13 towarów w zakresie nieuwidaczniana cen oraz cen jednostkowych oraz jeden towar w zakresie nieuwidaczniania ceny. Lista towarów została wyszczególniona w załączniku nr 3 do protokołu kontroli. Zakwestionowane towary w zakresie nieuwidaczniania cen i cen jednostkowych to były chałwa, wafle, herbatki ziołowe i owocowe oraz herbata czarna, makarony, orzechy, sosy, popcorn, przeciery warzywne, owoce w puszkach, warzywa w puszkach, wafle i grzanki. Zakwestionowano także jeden towar w zakresie nieuwidaczniania ceny, stwierdzając, że w przypadku tego towaru nie jest wymagane uwidacznianie ceny jednostkowej – Batoniki Ban Bello (pozycja nr 10 załącznika nr 3 do protokołu kontroli).

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową towaru w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen. Ujawnione nieprawidłowości stanowią naruszenie obowiązków określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w związku z § 3 i § 4 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen.

W myśl § 3 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, cenę uwidacznia się w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów, na danym towarze, bezpośrednio przy towarze lub w bliskości towaru, którego dotyczy. Z kolei § 3 ust. 2 tego rozporządzenia stanowi, że cenę oraz cenę jednostkową uwidacznia się w szczególności: na wywieszce, w cenniku, w katalogu, na obwolucie, w postaci nadruku lub napisu na towarze lub opakowaniu. Zgodnie z § 4 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, cena jednostkowa dotyczy odpowiednio ceny za: litr dla towaru przeznaczonego do sprzedaży według objętości oraz za kilogram dla towaru przeznaczonego do sprzedaży według masy, sztukę dla towarów przeznaczonych do sprzedaży na sztuki.

Cena jednostkowa towaru w świetle definicji zawartej w art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy o informowaniu o cenach, oznacza cenę ustaloną za jednostkę określonego towaru którego ilość lub liczba jest wyrażona w jednostkach miar w rozumieniu przepisów o miarach. Uwidocznieniem jest ujawnienie informacji wymaganych ustawą w taki sposób, aby były one czytelne, widoczne, łatwo i bezpośrednio dostępne dla nabywców i aby przeciętny konsument mógł się samodzielnie zaznajomić z danymi na temat ceny i ceny jednostkowej.

Zgodnie z art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się stopień naruszenia obowiązków oraz dotychczasową działalność przedsiębiorcy, a także wielkość jego obrotów i przychodów.

Stopień naruszenia obowiązków – został określony przez Mazowiecki WIIH jako znaczny. W ocenie Prezesa Urzędu organ I instancji nieprawidłowo przyjął w tym przypadku ocenę stopnia naruszenia, określając go jako znaczny, podczas gdy stopień ten powinien zostać określony jako umiarkowany. Tym samym Prezes Urzędu przyjmuje, że w sprawie miał miejsce umiarkowany a nie znaczny stopień naruszenia. Powyższa zmiana kwalifikacji nie ma wpływu na wymiar kary z powodu uwzględnienia niekorzystnych dla strony dwóch kolejnych przesłanek z art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach. W miejscu sprzedaży detalicznej w odniesieniu do 14 partii towarów nie uwidoczniono ceny lub ceny jednostkowej co narusza art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach i § 3 ust. 1 i § 4 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen. Nie uwidaczniając cen Strona pozbawiła konsumentów możliwości realizacji prawa do informacji o cenach towarów, co pozbawia ich możliwości rozważenia przedstawionej oferty i podjęcia świadomej decyzji dotyczącej

zawarcia określonej umowy z określonym kontrahentem, a przez to ogranicza swobodę zawierania umów. Brak natomiast uwidocznienia cen jednostkowych przy towarach uniemożliwia kupującemu porównanie cen towarów z cenami towarów podobnych lecz o innej masie czy objętości, a przez to utrudnia kupującemu dokonanie optymalnego i właściwego dla nich wyboru towaru, naruszając ich interesy ekonomiczne oraz prawo do rzetelnej informacji o cenie. Powyższe godzi w prawo konsumenta do informacji, a także uniemożliwia mu porównanie cen towarów znajdujących się w obrocie handlowym..

Konsumenci pozbawieni zostali podstawowych informacji, na podstawie których mogliby podjąć decyzję o zakupie. Informacja o cenie i cenie jednostkowej pozwala porównać koszty związane z zakupem poszczególnych produktów.

Powyższe wynika z podstawowego celu dyrektywy 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom (Dz. U. L 80 z 18.03.1998 r. s. 27), zwanej „dyrektywą 98/6/WE”. zm. Dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2161 z dnia 27 listopada 2019 r. zmieniająca Dyrektywę Rady 93/13/EWG i Dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 98/6/WE, 2005/29/WE oraz 2011/83/UE w odniesieniu do lepszego egzekwowania i unowocześnienia unijnych przepisów dotyczących ochrony konsumenta z dnia 27 listopada 2019 r. (Dz.Urz.UE.L Nr 328, str. 7).

Podstawowym celem dyrektywy 98/6/WE jest dokładne, przejrzyste i jednoznaczne informowanie konsumentów o cenach oferowanych im produktów, w szczególności przy zapewnieniu możliwości porównania cen. Przekazywanie takich informacji umożliwia dokonanie świadomego wyboru na podstawie prostych porównań (motyw 2 i 6 preambuły dyrektywy 98/6/WE).

Obowiązek uwidaczniania cen i cen jednostkowych jest to obowiązek informacyjny o charakterze przedumownym, czyli dotyczy okresu podejmowania decyzji przez konsumenta przed zawarciem umowy. Realizacja tego obowiązku ma przyczynić się do podjęcia decyzji w zakresie zawarcia umowy z przedsiębiorcą. Każdorazowe naruszenie obowiązków w zakresie informowania o cenach, oceniać należy w kontekście ryzyka dokonania przez konsumenta zakupu bez możliwości pełnego rozeznania. Strona, jako przedsiębiorca prowadząca działalność gospodarczą w rozbudowanej sieci placówek handlowych ma bardzo istotny wpływ na kształtowanie na rynku standardów działania wpływających na prawa i interesy konsumentów i to nie tylko w zakresie praktyk handlowych i marketingowych, ale i przestrzegania przepisów kształtujących te prawa i interesy. Z tego też względu nawet niewielka ilość stwierdzonych naruszeń podczas jednorazowej kontroli może świadczyć o większej skali nieprawidłowości o charakterze systemowym, a nawet może mieć przełożenie na cały rynek sprzedaży towarów i usług.

Konsumenci dla 5,6 % towarów (objętych kontrolą) nie otrzymywali informacji o cenach jednostkowych i cenach, co uniemożliwiało im dokonanie świadomego wyboru produktu w oparciu o to kryterium oraz porównanie cen między produktami poszczególnych marek bądź takimi samymi produktami o różnej gramaturze. Podkreślić należy, że celem regulacji w zakresie informowania o cenach jest poprawa ochrony interesów konsumenta oraz zdrowa konkurencja między przedsiębiorcami - motyw 1 dyrektywy 98/6/WE.

Tym samym obowiązkiem Strony było podanie informacji o cenach i cenach jednostkowych w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów, na danym towarze, bezpośrednio przy towarze lub w bliskości towaru, dla wszystkich wyrobów, a Strona w przypadku 14 wyrobów tego obowiązku nie dopełniła.

Dokonując oceny stopnia naruszenia obowiązków stwierdzono, że przedsiębiorca nie uwidaczniając cen oraz cen jednostkowych towarów w jakiegokolwiek formie dostępnej dla kupującego w sposób umiarkowany naruszył obowiązek określony w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach. Cena oraz cena jednostkowa są bowiem podstawowym kryterium informacji o wartości towaru wyrażonej w jednostkach pieniężnych.

Dotychczasowa działalność przedsiębiorcy – jest to przesłanka, która wymaga dostosowania sankcji do konkretnego przedsiębiorcy oraz uwzględnienia dotychczasowej działalności w zakresie przestrzegania obowiązków wynikających z ustawy o informowaniu o cenach. W związku z powyższym, przy ocenie niniejszej przesłanki Prezes Urzędu wziął pod uwagę wyniki dotychczas przeprowadzonych kontroli Strony w zakresie przestrzegania przepisów dotyczących uwidaczniania cen.

Strona funkcjonuje na rynku od 2004 r. i była niejednokrotnie kontrolowana, zatem powinna wykazać się znajomością obowiązujących przepisów dotyczących prawidłowego uwidaczniania cen i cen jednostkowych.

Prezes Urzędu ustalił na podstawie danych przekazanych (decyzje stwierdzające naruszenie) przez Mazowiecki WIIH, że przedsiębiorca w okresie 12 miesięcy licząc od dnia 8 lutego 2022 r. po raz piąty naruszył obowiązki w zakresie uwidaczniania cen. Przedmiotowa kontrola wykazała piąte naruszenie przepisów ustawy o informowaniu o cenach. W wyniku ustaleń kontrolnych stwierdzających naruszenia przepisów ustawy o informowaniu o cenach, Organ I instancji przeprowadził dotychczasowo cztery wcześniejsze postępowania administracyjne zakończone wydaniem decyzji, którymi nałożył na Stronę kary pieniężne z tytułu nieprzestrzegania obowiązków wskazanych w ustawie o informowaniu o cenach.

Następujące kontrole przeprowadzone przez inspektorów Mazowieckiego WIIH stanowią wykaz naruszeń, które warunkują zastosowanie w stosunku do przedsiębiorcy w tym konkretnym przypadku art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach.

W dniach 8-14 lutego 2022 r., inspektorzy Mazowieckiego WIIH przeprowadzili kontrolę przedsiębiorcy w sklepie Biedronka nr 1939 przy ul. Tysiąclecia 11 w Płocku. Zakwestionowano 4 partie towarów poprzez niewidocznienie cen i cen jednostkowych na 195 sprawdzanych partii towarów. Decyzją nr PO.62.C.16.2022.KS (sygn. akt DP.8361.5.2022) z dnia 13 kwietnia 2022 r. Mazowiecki WIIH nałożył na przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 1 500 zł z tytułu niewykonania obowiązku, o którym mowa w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach. Strona nie wniosła odwołania od w/w decyzji. Powyższe zostało zakwalifikowane jako **pierwsze naruszenie** przez przedsiębiorcę art. 4 ustawy o informowaniu o cenach w dwunasto-miesięcznym przedziale czasowym, w którym stwierdzono naruszenie obowiązków po raz pierwszy tj. od dnia 8 lutego 2022 r.

W dniach 28 lutego – 3 marca 2022 r. inspektorzy Mazowieckiego WIIH przeprowadzili kontrolę przedsiębiorcy w sklepie „Biedronka” przy ul. Okulickiego 47 w Radomiu. Zakwestionowano 4 partie towarów poprzez niewidocznienia cen i cen jednostkowych. Decyzją nr PO.128.C.61.2022.DB (sygn. akt DR.8361.14.2022) z dnia 29 czerwca 2022 r. Mazowiecki WIIH nałożył na przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 2 500 zł z tytułu niewykonania obowiązku, o którym mowa w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach. Strona nie wniosła odwołania od w/w decyzji. Powyższe zostało zakwalifikowane jako **drugie naruszenie** przez przedsiębiorcę art. 4 ustawy o informowaniu o cenach w dwunasto-miesięcznym przedziale czasowym, w którym stwierdzono naruszenie obowiązków po raz pierwszy tj. od dnia 8 lutego 2022 r.

W dniach 28 kwietnia - 6 maja 2022 r., inspektorzy Mazowieckiego WIIH przeprowadzili kontrolę przedsiębiorcy w sklepie Biedronka przy ul. Wandy Malczewskiej 5 w Radomiu. Zakwestionowano 6 partii towarów poprzez niewidocznienie cen i cen jednostkowych. Decyzją nr PO.183.C.107.2022.KS (sygn. akt DR.8361.54.2022) z dnia 3 sierpnia 2022 r. Mazowiecki WIIH nałożył na przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 3000 zł z tytułu niewykonania obowiązku, o którym mowa w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach. Strona nie wniosła odwołania od w/w decyzji. Powyższe zostało zakwalifikowane jako **trzecie naruszenie** przez przedsiębiorcę art. 4 ustawy o informowaniu o cenach w dwunasto-miesięcznym przedziale czasowym, w którym stwierdzono naruszenie obowiązków po raz pierwszy tj. od dnia 8 lutego 2022 r.

W dniach 13-18 sierpnia 2022 r., inspektorzy Mazowieckiego WIIH przeprowadzili kontrolę przedsiębiorcy w sklepie Biedronka nr 4762 przy ul. Radomskiej 4 w Pionkach. Zakwestionowano 3 partie towarów poprzez nieuwidocznienie cen i cen jednostkowych. Decyzją nr PO.303.C.203.2022.MW (sygn. akt DR.8361.107.2022) z dnia 3 listopada 2022 r. Mazowiecki WIIH nałożył na przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 3500 zł z tytułu niewykonania obowiązku, o którym mowa w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach. Strona nie wniosła odwołania od w/w decyzji. Powyższe zostało zakwalifikowane jako **czwarte naruszenie** przez przedsiębiorcę art. 4 ustawy o informowaniu o cenach w dwunasto-miesięcznym przedziale czasowym, w którym stwierdzono naruszenie obowiązków po raz pierwszy tj. od dnia 8 lutego 2022 r.

Przedmiotowe postępowanie odnoszące się do zaskarżonej decyzji zostało zakwalifikowane jako **piąte naruszenie** przez przedsiębiorcę art. 4 ustawy o informowaniu o cenach w dwunastomiesięcznym przedziale czasowym, w którym stwierdzono naruszenie obowiązków po raz pierwszy tj. od dnia 8 lutego 2022 r.

Analizując dotychczasową działalność przedsiębiorcy, Prezes Urzędu stwierdza, że ujawnione w toku kontroli nieprawidłowości nie były jednorazowym, incydentalnym przypadkiem naruszenia przez Stronę przepisów o uwidocznianiu cen. Istotnym jest również fakt, że kontrole poprzedzone były zawiadomieniami o zamiarze przeprowadzenia kontroli. W związku z powyższym, przedsiębiorca miał możliwość odpowiedniego przygotowania się do kontroli.

Strona nie wykonała obowiązków wynikających z art. 4 ustawy o informowaniu o cenach pięciokrotnie licząc od dnia pierwszego stwierdzenia nieprawidłowości, to jest od stwierdzenia naruszenia art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach podczas kontroli przeprowadzonej w dniu 8 lutego 2022 r.

W ocenie Prezesa Urzędu, Strona nie dołożyła należytej staranności przy wykonywaniu działalności gospodarczej w celu przestrzegania przepisów istotnych z punktu widzenia praw i interesów konsumentów, i nie podjęła skutecznych działań w zakresie ustalenia przyczyn, które powodują nieprawidłowości w zakresie uwidaczniania cen.

Wielkość obrotów i przychodu – biorąc pod uwagę trzecią dyrektywę wpływającą na wymiar kary pieniężnej, tj. wielkość obrotów i przychodu przedsiębiorcy. Organ I instancji w decyzji I instancji stwierdził, że przedsiębiorca nie przekazał informacji o wielkości obrotów i przychodu osiągniętego w 2021 r.

Prezes Urzędu na podstawie posiadanej informacji o wielkości obrotów i przychodu uznał, że Strona wykracza poza kategorie przedsiębiorców przewidziane w ustawie z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2023 r., poz. 221), tj. mikro-przedsiębiorców, małych oraz średnich przedsiębiorców i należy do kategorii pozostałych przedsiębiorców. Dowodem w zakresie informacji o wielkości obrotów i przychodu, Prezes Urzędu posłużył się sprawozdaniem finansowym strony za 2021 r. dostępnym w systemie informatycznym Krajowego Rejestru Sądowego, które zostało załączone przez stronę w dniu 4 kwietnia 2022 r.

W związku z powyższym, Prezes Urzędu wziął pod uwagę okoliczność, że udział Strony w obrocie rynkowym jest jednym z największych, a wysokość kary w stosunku do obrotu stanowi ułamkową część procenta.

Ponadto wskazać należy, że kara pieniężna powinna także odpowiadać wymogom wskazanym przez ustawodawcę unijnego, który w art. 8 dyrektywy 98/6/WE, nakazuje, że kara musi być skuteczna, proporcjonalna i odstraszająca (porównaj w tym zakresie wyrok NSA z 23 maja 2012 r., II GSK 684/11, czy wyrok NSA z 19 grudnia 2012, II GSK 1823/11). Skuteczność kary przejawia się w możliwości jej nałożenia i wyegzekwowania. Aby kara była odstraszająca, jej wysokość powinna być dotkliwa dla przedsiębiorcy. Kara nałożona na podmiot musi także spełniać funkcję prewencyjną oraz dyscyplinująco-represyjną, powinna być ostrzeżeniem dla przedsiębiorcy, mającym na celu niedopuszczenie do powstania

nieprawidłowości w przyszłości. Wymierzona kara powinna być przy tym proporcjonalna, to jest właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w obrocie dostępne były tylko towary opatrzone odpowiednimi informacjami na temat ich cen i cen jednostkowych, jak również kara powinna być możliwie najmniej uciążliwa. Przepisy ww. dyrektywy stosowane są przez Organ pomocniczo.

Na tej podstawie, Prezes Urzędu stwierdza, że zasadne jest nałożenie na przedsiębiorcę Jeronimo Martins Polska S.A. kary pieniężnej w wysokości 13 000 zł w związku z pięciokrotnym niewykonaniem obowiązków określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w okresie 12 miesięcy od dnia, w którym stwierdzono naruszenie obowiązków po raz pierwszy tj. od dnia 8 lutego 2022 r.

Odnosząc się do zarzutów strony zawartych w odwołaniu strony, Prezes Urzędu informuje co następuje.

Ad. I Zarzuty naruszenia przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy oraz zarzuty naruszenia prawa materialnego.

Ad. 1 Strona wniosła zarzut naruszenia art. 7, 77, 80, 81a § 1 KPA poprzez niewszerehstronne rozważenie zebranego materiału dowodowego tj.:

- nienadanie właściwej wagi okoliczności, iż strona niezwłocznie usunęła wszelkie nieprawidłowości oraz podjęła czynności mające na celu eliminację nieprawidłowości na przyszłość;
- pominięcie przy ustalaniu wysokości kary okoliczności, jakiej kategorii produktów dotyczyły stwierdzone naruszenia, tj. że produkty, które nie posiadały ani cen ani cen jednostkowych to były głównie produkty typu in-out, nieznajdujące się w stałej ofercie sklepu, nie mające etykiet cenowych z uwagi na to, że zostały przełożone przez klientów w inne miejsce, były to pojedyncze sztuki produktów, zaś w pozostałych przypadkach wszystkie ceny były uwidocznione.

Strona wskazała, że podjęcie przez stronę opisanych wyżej czynności świadczy o tym, że strona chce wywiązać się z ustawowego obowiązku informowania konsumentów o cenach i podejmuje działania mające na celu wyeliminowanie nieprawidłowości na przyszłość. Postawę strony należy zatem ocenić w kontekście dotychczasowej działalności przedsiębiorcy jako działanie przemawiające na korzyść strony.

Strona wskazała, że zakwestionowane w toku kontroli produkty były w większości towarami typu in-out, nieznajdującymi się w stałej ofercie na półkach regularnych, lecz umieszczonymi w koszach wyprzedażowych. Taki stan rzeczy powoduje, że trudniej jest pracownikom sklepu przypilnować, aby ceny znajdowały się przy każdym produkcie, ponieważ pracownicy w pierwszej kolejności przykładają wagę do produktów znajdujących się w standardowej ofercie, umieszczonych na półkach, w zamrażarkach czy chłodniach. W dniu kontroli pracownicy nie zdążyli jeszcze sprawdzić cen na skontrolowanych produktach in-outowych. W ocenie strony, organ dokonując oceny oraz ustalając wysokość kary nie wziął tych okoliczności zupełnie pod uwagę, skupiając się jedynie na sumie błędów. Strona nie uchyła się od odpowiedzialności za te naruszenia, jednakże wysokość kary nie uwzględnia tych okoliczności.

Odnosząc się do powyższego zarzutu, Prezes Urzędu informuje co następuje.

Zarzut naruszenia art. 7 i 77 § 1 KPA poprzez brak wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ materiał dowodowy przez Organ pierwszej instancji został zebrany i rozpatrzony w sposób

wyczerpujący, a fakty mające znaczenie dla załatwienia sprawy i zastosowania określonej normy prawa zostały w sposób prawidłowo ustalone.

Organ I instancji działał na podstawie prawa i w jego granicach, podejmując wszelkie niezbędne działania w celu dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz załatwienia sprawy. Również dokonanej ocenie stanu faktycznego sprawy nie można zarzucić dowolności, organ merytorycznie i poprawnie uzasadnił zaskarżoną decyzję, podpierając ją logicznymi wnioskami.

Zarzut naruszenia art. 80 KPA nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ zawarta w tym przepisie istota swobodnej oceny dowodów sprowadza się do zapewnienia Organowi prowadzącemu postępowanie możliwości badania sprawy (stanu faktycznego) i do swobodnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego. Zasada ta nie oznacza, że Organ jest uprawniony do oceny dowodów według dowolnych kryteriów. Swoją ocenę Organ obowiązany jest oprzeć na przekonujących podstawach i dać temu wyraz w uzasadnieniu decyzji. Rozumowanie, w wyniku którego Organ ustala istnienie okoliczności faktycznych powinno być zgodne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. (patrz: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 28 czerwca 2019 r., sygn. akt GSK198/18).

Zarzut naruszenia art. 81a § 1 KPA nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ zastosowanie art. 81a § 1 KPA (tj. zasady uwzględnienia wątpliwości na korzyść strony skarżącej) jest dopuszczalne w sytuacji, w której po zebraniu wszelkiego dostępnego materiału dowodowego, stan faktyczny sprawy będzie niejednoznaczny i budzący wątpliwości. Przesłanka niedających się usunąć wątpliwości występuje zatem, gdy nie ma dowodów i nie ma możliwości ich uzyskania. Zasada ta oznacza, że wątpliwości faktyczne rozstrzygnąć należy na korzyść strony tylko wtedy, gdy przez reguły oceny dowodów wskazane w art. 80 - 81 KPA, organ nie jest w stanie ustalić jednoznacznie stanu faktycznego. Wchodzą bowiem w grę dwie (lub więcej) równie prawdopodobne wersje zdarzeń. W takim przypadku organ jest zobligowany wybrać taką, która jest najbardziej korzystna dla strony. (patrz: wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wlkp. z dnia 8 września 2022 r., sygn.. akt II SA/Go 297/22). W przedmiotowej sprawie nie istnieje stan faktyczny polegający na braku dowodów, ponieważ dowodem w sprawie jest protokół kontroli, który został podpisany przez Kierownika Operacji i Sprzedaży przedsiębiorcy. Ponadto strona nie wniosła uwag do protokołu kontroli. Lista towarów zakwestionowanych pod względem braku cen i cen jednostkowych stanowi załącznik nr 3 do protokołu kontroli.

Odnosząc się do zarzutu nienadania właściwej wagi okoliczności, iż strona niezwłocznie usunęła wszelkie nieprawidłowości oraz podjęła czynności mające na celu eliminację nieprawidłowości na przyszłość, Prezes Urzędu informuje, że wskazane przez stronę działania nie eliminują faktu stwierdzenia naruszenia. Wskazane przez stronę działania mają wpływ na wymiar kary, która w tym przypadku stanowi 32,5% górnego progu wymiaru kary. Wskazane przez stronę działania mogłyby zostać zakwalifikowane jako zaprzestanie naruszania prawa, czyli jako spełnienie tej przesłanki określonej w art. 189f § 1 pkt 1 KPA. Niemniej jednak nie została spełniona przesłanka znikomej wagi naruszenia prawa, co nie uprawnia organu do wydania decyzji o odstąpieniu od wymierzenia kary w trybie art. 189f § 1 pkt 1 KPA. Ponadto należy zwrócić uwagę, że strona zaprzestała naruszania prawa w wyniku kontroli, przeprowadzonej przez inspektorów a nie w wyniku własnych ustaleń. Strona ma niewydolny system samokontroli i nie może zwalniać się z obowiązków nałożonych na stronę ustawą o informowaniu o cenach poprzez oczekiwanie, że kontrolujący wskażą stronie nieprawidłowości w zakresie uwidaczniania cen, a strona te nieprawidłowości usunie po kontroli.

Odnosząc się do drugiego zarzutu, że zakwestionowane w toku kontroli produkty były w większości towarami typu in-out, nieznajdującymi się w stałej ofercie na półkach regularnych, lecz umieszczonymi w koszach wyprzedazowych a pracownicy w pierwszej kolejności przykładają wagę do produktów znajdujących się w standardowej ofercie,

umieszczonych na półkach, w zamrażarkach czy chłodniach, co spowodowało, że w dniu kontroli pracownicy nie zdążyli jeszcze sprawdzić cen na skontrolowanych produktach in-outowych, Prezes Urzędu informuje co następuje.

W myśl orzecznictwa, organizacja pracy w spółce jest kwestią wewnętrzną spółki (postanowienie NSA z 11 października 2022 r., II GZ 390/22). Powiązane z organizacją pracy jest zachowanie należytej staranności:

„Należyta staranność polega przede wszystkim na zapobiegliwym przygotowaniu się na okoliczności wyjątkowe, niestandardowe, których skutki - poza przypadkiem działania vis maior - mogą być kontrolowane i niwelowane przez staranne działanie.” (patrz postanowienie NSA z sygn. akt I FZ 200/22 z 24 października 2022 r.).

W odniesieniu do wskazanego powyżej orzecznictwa należy podkreślić, że strona nie zachowała należytej staranności w zakresie zapewnienia prawidłowej organizacji pracy. Strona nie zachowuje standardów w zakresie starannego działania i nie zapewnia takiej organizacji pracy aby doprowadzić do realizacji obowiązków nałożonych na stronę ustawą o informowaniu o cenach i rozporządzeniem wykonawczym, co ma charakter systemowy.

Dlatego też podnoszenie przez stronę argumentu, że w dniu kontroli pracownicy nie zdążyli jeszcze uzupełnić cen na produktach in-outowych nie stanowi okoliczności łagodzącej powodującej zmniejszenie wymiaru kary czy odstąpienie od jej wymierzenia.

Ponadto należy wskazać, że ustawa o informowaniu o cenach nie dokonuje rozróżnienia na towary znajdujące się w standardowej ofercie i poza tą ofertą. Każdorazowe otwarcie sklepu stanowi zaproszenie konsumentów do sklepu i tym samym stanowi złożenie oferty konsumentom. Dlatego też ceny i ceny jednostkowe wszystkich towarów oferowanych do sprzedaży powinny być uwidocznione już w momencie otwarcia sklepu

Z woli ustawodawcy nawet jednorazowe naruszenie obowiązków określonych w art. 4 ustawy o informowaniu o cenach towarów stanowi delikt administracyjny. (patrz: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 11 sierpnia 2022 r., sygn. akt II GSK 541/19).

Na tej podstawie, Prezes Urzędu stwierdza, że ww. zarzut jest oczywiście bezzasadny.

Ad. 2. Zarzut naruszenia art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach

Strona wniosła zarzut naruszenia art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach poprzez niewłaściwą ocenę dotychczasowej działalności przedsiębiorcy. W ocenie strony, Organ pominął okoliczność, iż strona jako przedsiębiorca prowadzi sieć kilku tysięcy sklepów, zatem nieprawidłowości przy 14 produktach, co stanowi 5,6 % z 250 skontrolowanych indeksów nie może być uznane za naruszenie, które dotyczyło znacznej ilości towarów, gdyż należy brać pod uwagę skalę działalności przedsiębiorcy, w tym liczbę sklepów oraz ilość asortymentu (około 10 tys. rodzajów towarów w tym sklepie)

W ocenie strony należy brać pod uwagę ilość całego asortymentu dostępnego w sklepie i dopiero te wartość należy porównać z ilością stwierdzonych naruszeń, zaś poważne naruszenia mają miejsce wtedy, gdy dotyczą przeważającej ilości asortymentu, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca.

Odnosząc się do powyższego zarzutu, Prezes Urzędu informuje co następuje. Powyższy zarzut strony nie zasługuje na uwzględnienie.

Przede wszystkim należy wskazać, że strona niewłaściwie powołuje się i przypisuje do przesłanki dotychczasowej działalności przedsiębiorcy ocenę zawartą w przesłance określonej jako stopień naruszenia obowiązków.

Przesłanka dotychczasowej działalności przedsiębiorcy została rozpatrzona negatywnie dla strony. Strona po raz piąty w przedziale czasowym 12-miesięcznym naruszyła obowiązek informacyjny określony w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach,

polegający na naruszeniu obowiązku uwidaczniania cen w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen.

Prezes Urzędu zmienił w niniejszej decyzji na korzyść strony kwalifikację innej przesłanki określonej w art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach czyli „stopień naruszenia obowiązków” zmieniając ten stopień ze znacznego na umiarkowany. Mazowiecki WIIH w swoim piśmie z 13 lutego 2023 r. przekazującym odwołanie Prezesowi Urzędu i doręczonym stronie, wskazał, że ujęte w opisie stopnia naruszenia obowiązków użycie określenia „znacznej ilości” ma charakter oczywistej omyłki. Kontekst zdania jednoznacznie wskazuje, że nieprawidłowość dotyczyła nieznacznej ilości towarów - 14 partii na 250 sprawdzanych. Przyczyną uznania naruszenia za istotne z punktu widzenia konsumenta, był fakt iż brak uwidocznienia ceny uniemożliwił jej bezpośrednie poznanie, zaś brak ceny jednostkowej utrudniał konsumentowi porównanie cen produktów tożsamyh.

Prezes Urzędu zwraca uwagę, że te dwie przesłanki z art. 6 ust. 3 w/w ustawy rozpatrywane są odrębnie, co znalazło odzwierciedlenie zarówno w decyzji I instancji jak i w niniejszej decyzji. Zmiana kwalifikacji stopnia naruszenia obowiązków ze znacznej na korzystniejszą dla strony kwalifikację umiarkowaną nie ma wpływu na zmniejszenie wymiaru kary lub odstąpienie od jej wymierzenia, ponieważ ocena stopnia naruszenia obowiązków nie jest znikoma. Z uwagi na powtarzające się naruszenia w określonym przez ustawodawcę 12-miesięcznym przedziale czasowym organ wskazuje na negatywną dla strony ocenę przesłanki dotychczasowej działalności przedsiębiorcy, czyli drugiej przesłanki określonej w art. 6 ust. 3 w/w ustawy.

Stopień naruszenia obowiązków nie stanowi jedynej determinanty warunkującej wysokość kary. Równoważną z ww. przesłanką jest również dotychczasowe postępowanie spółki, rozumiane jako przesłanka dotychczasowej działalności, jak również wielkość jej obrotu i przychodów. Dla oceny niniejszego naruszenia zgodnie z art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach uwzględnia się poprzednie naruszenia w okresie 12 miesięcy licząc od dnia, w którym stwierdzono naruszenie tych obowiązków po raz pierwszy. Strona w okresie kilku miesięcy przed datą kontroli w niniejszym postępowaniu nie przedsięwzięła żadnych działań, aby zadbać w swoich sklepach o przestrzeganie przepisów ustawy o informowaniu o cenach, co oznacza, że nie przywiązuje należytej wagi do wykonywania obowiązków nałożonych na nią ustawą o informowaniu o cenach.

Zaskarżona decyzja dotyczy naruszenia art. 4 ustawy o informowaniu o cenach po raz piąty w okresie 12 miesięcy licząc od dnia, w którym stwierdzono naruszenie objętych tym przepisem obowiązków po raz pierwszy. Oznacza to, że strona nie tylko spełniła swoim zachowaniem warunek do nałożenia kary za to naruszenie, ale też spełniła warunek do nałożenia kary w podwyższonej wysokości przewidzianej w art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach. (patrz: wyrok z 13 grudnia 2022 r. Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, sygn. akt V SA/Wa 1213/22).

Odnosząc się do zarzutu niewzięcia pod uwagę skali działalności przedsiębiorcy, w tym liczby sklepów oraz ilości asortymentu (około 10 tys. rodzajów towarów w tym sklepie), to należy wskazać, że skala działalności przedsiębiorcy ma wpływ, ale negatywny dla przedsiębiorcy na wymiar kary. Kara pieniężna na podstawie art. 6 ust. 2 w/w ustawy nakładana jest na przedsiębiorcę, którym zgodnie z definicją legalną zawartą w art. 3 ust. 1 pkt 3 w/w ustawy jest przedsiębiorca czyli podmiot, o którym mowa w art. 4 ust. 1 lub 2 Prawa przedsiębiorców. Skala działalności przedsiębiorcy, duża ilość sklepów nie została uwzględniona jako przesłanka wymiaru kary czy zwalniająca przedsiębiorcę z odpowiedzialności za naruszenie ustawy o informowaniu o cenach ani w ustawie o informowaniu o cenach ani w dyrektywie 98/6/WE. Nota bene dyrektywa 98/6/WE definiuje w art. 2 pkt d pojęcie podmiotu gospodarczego, który oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która sprzedaje lub oferuje do sprzedaży produkty, które należą do zakresu jego działalności handlowej lub zawodowej. Przepisy ustawy o informowaniu o cenach jak i

przepisy wykonawcze do tej ustawy nie uwzględniają rozróżnienia na pojedyncze sklepy lub na sklepy działające w sieci. Obowiązek uwidocznienia ceny i ceny jednostkowej towaru dotyczy każdego sklepu prowadzącego sprzedaż detaliczną. Obowiązek uwidocznienia cen nałożony jest na przedsiębiorcę. Podmiotem sankcjonowanym zgodnie z art. 6 ustawy o cenach jest przedsiębiorca, w tym przypadku to Jeronimo Martins Polska SA, z siedzibą w Kostrzynie. Podmiotem sankcjonowanym nie jest konkretny sklep, czyli miejsce prowadzenia działalności gospodarczej przez przedsiębiorcę. Przepisy ustawy o cenach nie odnoszą się do miejsc prowadzenia działalności gospodarczej, czyli do konkretnych sklepów. Nie zawierają też w swojej treści żadnych norm odnoszących się do sieci sklepów. Nakładają natomiast sankcje pieniężne na przedsiębiorcę bez rozróżnienia na miejsce prowadzenia działalności i na sposób prowadzenia działalności.

Gdyby ustawodawca miał na względzie powiązanie naruszenia obowiązków w sprawie uwidaczniania cen z pojedynczym sklepem a nie z przedsiębiorcą to by to dookreślił w ustawie. Tym samym ustawa o informowaniu o cenach reguluje stosunki pomiędzy przedsiębiorcą, czyli podmiotem gospodarczym a konsumentem. W tym przypadku przedsiębiorcą jest Jeronimo Martins Polska S. A. a nie sklep, czyli miejsce prowadzenia działalności przez przedsiębiorcę. Natomiast rolą organów Inspekcji Handlowej jest kontrolowanie przedsiębiorców i nakładanie kar w przypadku stwierdzenia naruszenia art. 4 ustawy o informowaniu o cenach.

Odnosząc się do wielkości asortymentu, to wielkość asortymentu nie ma znaczenia dla oceny ilości naruszeń. Kontrole przeprowadzane są metodą próby i stwierdzone naruszenia nieuwidoczniania cen mają przełożenie na ilość towarów poddanych kontroli, a nie na ilość zarejestrowanych indeksów towarów w kasie fiskalnej przez przedsiębiorcę, który odwołuje się do dużego asortymentu. Wartość procentowa stwierdzonych naruszeń ustawy o informowaniu o cenach w stosunku do ilości skontrolowanych towarów ma zgodnie z metodą próby przełożenie na cały asortyment. Tym samym wartość 5,6% stwierdzonych naruszeń ma odniesienie do całego asortymentu, czyli należy przyjąć, że 5,6% towarów z asortymentu było pozbawionych cen i cen jednostkowych. Powyższe miało wpływ na zakwalifikowanie stopnia naruszenia obowiązków na poziomie umiarkowanym.

Na tej podstawie, Prezes Urzędu stwierdza, że w/w zarzut jest oczywiście bezzasadny.

Zarzut naruszenia art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach

Strona wniosła zarzut naruszenia art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach poprzez błędną wykładnię i nałożenie na stronę kary pieniężnej w wysokości rażąco zawyżonej oraz nieodpowiedniej do liczby naruszeń, co miało przejaw w tym, że organ podczas poprzednich kontroli nakładał na stronę kary w niższej wysokości, co skutkowało naruszeniem zasady proporcjonalności.

Organ dokonał błędnej wykładni przepisów i wymierzył karę w wysokości rażąco wygórowanej w stosunku do dokonanych naruszeń. Pominął w szczególności fakt, że naruszenia stanowiły 5,6 % w stosunku do sprawdzonych 250 produktów. Dokonując ustalenia wysokości kary organ dopuścił się naruszenia zasady proporcjonalności wynikającej z dyrektywy 98/6/WE. Strona powołała się na decyzję Prezesa Urzędu nr DIH-IV/55/2020 z dnia 27 października 2020 r. w sprawie DIH-4.709.46.2020.BP, w której to Prezes Urzędu przedstawił stanowisko, że wymierzenie za naruszenie o zbliżonej wielkości, kary w kwocie znacząco wyższej, niż orzeczona w podobnych przypadkach, podważa zasadę proporcjonalności. Strona podniosła, że nałożenie na stronę kary w wysokości 13.000 zł jest nieuzasadnione biorąc pod uwagę przesłanki ustalania wysokości kary pieniężnej, wskazane w § 6 ust. 3 ustawy, zaś karę należy ocenić jako rażąco wygórowaną.

Odnosząc się do powyższego zarzutu, Prezes Urzędu informuje co następuje.

Określając wysokość kary pieniężnej na poziomie 13 000 zł organ właściwie zastosował kryteria wymiaru kary, mając nadto na uwadze wymogi skutecznej, proporcjonalnej i odstraszej kary przewidziane w art. 8 ww. dyrektywy 98/6/WE.

Zgodnie z art. 8 dyrektywy 98/6/WE państwa Członkowskie ustanowią kary za naruszenie przepisów krajowych przyjętych w celu stosowania niniejszej dyrektywy, oraz podejmą wszelkie niezbędne kroki w celu zapewnienia, że są one stosowane. Kary te muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszej.

Strona odnosi się wyłącznie do przesłanki proporcjonalności kary, podczas gdy ustawodawca unijny określił trzy przesłanki wymiaru kary tj. skuteczność, proporcjonalność i charakter odstraszej. Te przesłanki są ze sobą powiązane i proporcjonalność kary nie może zostać pominięta bez uwzględnienia przesłanki skuteczności kary oraz zapewnienia prewencji ogólnej i szczególnej. Na gruncie niniejszej sprawy ta skuteczność i proporcjonalność kary podlega ocenie w kontekście wielkości przedsiębiorcy. Zatem charakter, wagę, skalę i czas trwania naruszenia w przypadku strony należy oceniać z punktu widzenia działalności gospodarczej w rozbudowanej sieci placówek handlowych, która ma bardzo istotny wpływ na kształtowanie na rynku standardów działania wpływających na prawa i interesy konsumentów. To oznacza, że stwierdzone naruszenia art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach mają przełożenie na skalę naruszeń przepisów ustawy w stosunku do dużej ilości konsumentów, nie tylko w stosunku do klientów pojedynczego sklepu. (Patrz: Wyrok z 13 grudnia 2022 r. Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, sygn. akt V SA/Wa 1213/22).

Strona przywołała decyzję Prezesa Urzędu nr DIH-IV/55/2020 z 27 października 2020 r., którą Prezes Urzędu uchylił decyzję Lubuskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Gorzowie Wielkopolskim z 2 września 2020 r. (sygn. BP.8361.21.2020.AS) i wymierzył karę pieniężną w wysokości 3200 zł. Odnosząc się do powyższego zarzutu należy wskazać, że odwoływanie się przy kwestionowaniu kary pieniężnej do kar orzeczonych w innych postępowaniach administracyjnych nie stanowi dyrektywy wymiaru kary określonej w art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach. Ponadto w sprawie dotyczącej decyzji Prezesa Urzędu nr DIH-IV/55/2020 organem wydającym decyzję w I instancji był Lubuski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej w Gorzowie Wielkopolskim a nie Mazowiecki WIIH. Ponadto to zawsze stan faktyczny i prawny mający zastosowanie w danej, konkretnej sprawie determinuje wysokość miarkowanej kary nim uwarunkowanej. W takich zaś przypadkach, odwoływanie się do prostej analizy porównawczej różnych rozstrzygnięć, w różnych sprawach administracyjnych zakończonych decyzjami w sprawie nałożenia kary pieniężnej, musi prowadzić do błędnych wniosków i nie może dawać zasadnych podstaw do kwestionowania prawidłowości rozstrzygnięcia przyjętego w zaskarżonej decyzji. (patrz: wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 13 grudnia 2022 r., sygn. akt V SA/Wa 1213/22).

Przepis art. 6 ust. 2 w/w ustawy w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 2022 r. stanowił: „Jeżeli przedsiębiorca nie wykonał obowiązków, o których mowa w art. 4, co najmniej trzykrotnie w okresie 12 miesięcy licząc od dnia, w którym stwierdzono naruszenie tych obowiązków po raz pierwszy, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej nakłada na niego, w drodze decyzji, karę pieniężną do wysokości 40 000 zł.”

Strona swoim działaniem spełniła przesłankę określoną w art. 6 ust 2 w/w ustawy, ponieważ nie wykonała obowiązków, o których mowa w art. 4 pięciokrotnie w okresie 12 miesięcy licząc od dnia, w którym stwierdzono naruszenie tych obowiązków po raz pierwszy. Powyższe uzasadnia nałożenie na stronę kary w wysokości do 40 000 zł. Tym samym karę w wysokości 13 000 zł nie można uznać za nieproporcjonalną i wygórowaną. Kary nałożone przez Mazowiecki WIIH za poprzednie naruszenia wchodzące w skład czterech naruszeń poprzedzających przedmiotowe piąte naruszenie kształtowały się w granicach 1500 zł -3500 zł. Tym samym były to kary o znacznie niższej wysokości i były nieskuteczne, ponieważ

strona nie zaprzestała naruszeń obowiązków określonych w ustawie o informowaniu i cenach i w rozporządzeniu wykonawczym. Tym samym należy przyjąć, że uprzednie kary były wymierzone w zbyt niskiej wysokości. Przepisy ustawy o informowaniu o cenach nie wyłączają możliwości nakładania na przedsiębiorców systemowo nieprzestrzegających przepisów ustawy o informowaniu o cenach kar bardziej dotkliwych w ramach prewencji ogólnej i szczególnej.

W swoim wyroku z 13 grudnia 2022 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, sygn. akt V SA/Wa 1213/22, orzekł: „W przypadku kary pieniężnej nakładanej w oparciu o przepis art. 6 ust. 2 ww. ustawy, przyjąć należy, że jeśli uprzednio przedsiębiorca karany był za naruszanie określonych norm ustawy, to dalsze nieprzestrzeganie zapisów ustawy, o jakich mowa w art. 4, winno spotkać się z karą bardziej dotkliwą, skoro ukarany nadal nie stosuje się do nakazów prawa (Partyk Aleksandra, Partyk Tomasz, Ustawa o informowaniu o cenach towarów i usług. Komentarz, Opublikowano: LEX/el. 2014).”

Odnosząc się do zarzutu, że wysokość kary pieniężnej była nieodpowiednia do liczby naruszeń, to należy wskazać, że liczba naruszeń nie stanowi samodzielnej dyrektywy wymiaru kary, określonej w art. 6 ust. 3 w/w ustawy. Aby można było uzależniać wysokość kary z liczbą indywidualnych i jednostkowych naruszeń, to ustawodawca powinien dookreślić w ustawie wartość jednostkowych naruszeń i powiązać tę wartość z wysokością kary np. określając, że ilość jednostkowych naruszeń odnoszących się do towarów przy których nie uwidoczniło ceny wiąże się z określoną wysokością kary. Takie regulacje wiążące jednostkowe naruszenia (niezgodności) występują na gruncie innych ustaw, ale nie występują na gruncie ustawy o informowaniu o cenach. Uzasadnienie wysokości kary od liczby indywidualnych, jednostkowych naruszeń jest nietrafne, ponieważ brak jest uzasadnienia prawnego do wymierzania i miarkowania kary w oparciu o to kryterium. Ilość jednostkowych naruszeń może zostać uwzględniona przy ocenie przesłanki stopnia naruszenia obowiązków, co w niniejszej decyzji zostało zweryfikowane na korzyść strony poprzez określenie, że stopień naruszenia obowiązków miał charakter umiarkowany.

Na tej podstawie, Prezes Urzędu stwierdza, że w/w zarzut jest oczywiście bezzasadny.

Ad. III Wnioski Strony

Pełnomocnik Strony wniósł o uchylenie decyzji w całości i orzeczenie co do istoty sprawy w ten sposób, że odstępuje się od wymierzenia kary pieniężnej z tytułu niewykonania obowiązków z art. 4 ust. 1 ustawy, ewentualnie o uchylenie zaskarżonej decyzji i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez orzeczenie kary w niższej wysokości, ewentualnie o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i przekazanie do ponownego rozpatrzenia Śląskiemu Inspektorowi Inspekcji Handlowej.

Na wstępie należy wskazać, że zaskarżona decyzja nie została wydana przez Śląskiego Inspektora Inspekcji Handlowej. Prezes Urzędu nie znajduje podstaw do uchylenia zaskarżonej decyzji w całości i odstąpienia się od wymierzenia kary pieniężnej z tytułu niewykonania obowiązków z art. 4 ust. 1 w/w ustawy. Prezes Urzędu nie znajduje też podstaw do uchylenia zaskarżonej decyzji i orzeczenia co do istoty sprawy poprzez orzeczenie kary w niższej wysokości ani też do przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia Mazowieckiemu WIIH.

Należy zwrócić uwagę, że działanie przedsiębiorcy polegające na ignorowaniu obowiązku informowania o cenach skutkuje nakładaniem kolejnych kar na przedsiębiorcę, które powinny być dotkliwe dla przedsiębiorcy. Uprzednie naruszenia w 12 -miesięcznym przedziale czasowym skutkują proporcjonalnym podwyższaniem wymiaru kary. Każde kolejne naruszenie ma wpływ na wymiar kary w prowadzonych postępowaniach administracyjnych. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w swoim wyroku z dnia 11 grudnia 2019 r. (sygn. akt VI SA/Wa 1400/19) orzekł: „ (...) w przypadku kary pieniężnej nakładanej w oparciu o przepis art. 6 ust. 2 ww. ustawy, przyjąć należy, że jeśli uprzednio

przedsiębiorca karany był za naruszenie określonych norm ustawy, to dalsze nieprzestrzeganie zapisów ustawy, o jakich mowa w art. 4, winno spotkać się z karą bardziej dotkliwą, skoro ukarany nadal nie stosuje się do nakazów prawa”.

Prezes Urzędu ocenił również przesłanki do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej i poprzestanie na pouczeniu określone w art. 189f § 1 i 2 KPA i stwierdza, że nie znajdują one zastosowania w sprawie.

Zgodnie z art. 189f § 1 KPA Organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli:

- 1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a Strona zaprzestała naruszania prawa lub
- 2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na Stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony Organ administracji publicznej lub Strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Do zastosowania instytucji odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej na podstawie art. 189f § 1 pkt 1 KPA konieczne jest jednoczesne spełnienie dwóch przesłanek: zaistnienia znikomej wagi naruszenia prawa i zaprzestanie przez Stronę naruszania prawa. Obydwie przesłanki powinny być spełnione kumulatywnie, czyli zaistnienie tylko jednej przesłanki nie uprawnia Organu do zastosowania instytucji odstąpienia od wymierzenia kary.

Pierwsza przesłanka określona w art. 189f § 1 pkt 1 KPA odnosi się do obligatoryjnego zastosowania przez organ odstąpienia od wymierzenia kary w przypadku zaistnienia znikomej wagi naruszenia prawa. Ustawodawca jako pierwszą przesłankę wskazał znikomą wagę naruszenia prawa ale poprzez spójnik „a” wzmocnił ją następną przesłanką odnoszącą się do zaprzestania naruszania prawa, co należy rozumieć w ten sposób, że przesłanka znikomej wagi naruszenia prawa ma zastosowanie o ile strona zaprzestanie naruszania prawa. Powyższe oznacza, że obydwie przesłanki są ze sobą powiązane i wzajemnie się uzupełniają. Dlatego też art. 189f § 1 pkt 1 KPA należy rozumieć w ten sposób, że organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli: waga naruszenia prawa jest znikoma i strona zaprzestała naruszania prawa. Tym samym zaistnienie jednej przesłanki np. zaprzestania naruszania prawa nie jest wystarczające do zastosowania w stosunku do strony instytucji odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej. Powyższe stanowisko, że zaistnienie jednej przesłanki nie stanowi podstawy do zastosowania instytucji odstąpienia od wymierzenia kary jest już ugruntowane w orzecznictwie. Spełnienie przesłanki zaprzestania naruszania prawa np. poprzez przedłożenie wymaganych danych nie jest wystarczające do uznania, że waga naruszenia jest znikoma co jest jednoznaczne z wykluczeniem możliwości spełnienia przesłanki określonej w art. 189f § 1 pkt 1 KPA (patrz wyrok Sądu Okręgowego - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 23 lutego 2021 r. sygn. akt XVII AmT 203/19).

Wagę naruszenia prawa odnosi się do poziomu naruszenia norm chroniących interes publiczny lub interes społeczny, rozumiany jako interes konkretnej grupy społecznej. W tym przypadku chodzi o naruszenie interesu społecznego, czyli interesu konsumentów.

W ocenie Prezesa Urzędu, nie zachodzi w tym przypadku znikoma waga naruszenia prawa. Strona wykorzystuje sytuację, że konsument jest stroną słabszą w relacji z przedsiębiorcą i narzuca mu sposób dokonywania zakupu bez możliwości uprzedniego zapoznania się z ceną jednostkową i ceną.

Prezes Urzędu stoi na stanowisku, iż ustalony stan faktyczny nie stwarzał podstaw do uznania powstałego naruszenia za znikome a zawinienie Strony było ewidentne. Konsumentom pozbawieni dostępu do prawidłowo uwidocznionych cen jednostkowych towarów pozbawieni są tym samym możliwości pełnego rozeznania i podjęcia obiektywnej decyzji w sprawie dokonania zakupu. W ocenie Prezesa Urzędu, nie zachodzi w tym przypadku znikome

naruszenie prawa, a całościowa ocena zgodności z prawem działania Strony, która narusza obowiązek administracyjno-prawny jest niekorzystna dla Strony.

Ustawodawca nigdzie nie wskazał okoliczności, którymi organ powinien kierować się przy wartościowaniu stopnia klasyfikacji naruszenia prawa, który ma być "znikomy". W orzecznictwie sądów administracyjnych przyjmuje się, że ocena znikomości musi być zindywidualizowana, a więc odnosząca się zarówno do sytuacji zobowiązanego podmiotu, jak i okoliczności, w których doszło do naruszenia oraz jego wagi z punktu widzenia interesu publicznego. Chodzi tu o realizację w odniesieniu do sankcji administracyjnej funkcji ochronnej polegającej na ochronie wartości realizowanych przez normy prawa administracyjnego oraz funkcji pomiaru wagi chronionego dobra mierzonej stopniem dolegliwości sankcji administracyjnej w relacji do społecznej wagi chronionych wartości. (patrz wyrok Naczelnego Sadu Administracyjnego z 8 września 2022 r., sygn. akt II GSK 744/19).

Na gruncie niniejszej sprawy należy wskazać, że waga naruszenia prawa nie może zostać uznana za znikomą, ponieważ strona nie realizuje celów, które precyzyjnie zostały określone w dyrektywie 98/6/WE

Odnosząc się od chronionych wartości i dóbr to zostały one określone w motywach (1) i (6) dyrektywy 98/6/WE.

Motyw (1) dyrektywy 98/6/WE stanowi:

„Przejrzyste funkcjonowanie rynku oraz prawidłowa informacja przyczyniają się do poprawy ochrony konsumenta oraz zdrowej konkurencji między przedsiębiorstwami i produktami.”

Motyw (2) dyrektywy 98/6/WE stanowi:

„Konsumentom należy zapewnić wysoki poziom ochrony; Wspólnota powinna wnieść w ten poziom wkład, prowadząc szczególne działania wspierające i uzupełniające politykę prowadzoną przez Państwa Członkowskie dotyczącą dokładnego, przejrzystego i jednoznacznego informowania konsumentów o cenach oferowanych im produktów.”

Motyw (6) dyrektywy 98/6/WE stanowi:

„Obowiązek podawania ceny sprzedaży oraz ceny jednostkowej przyczynia się znacząco do lepszego przekazywania informacji konsumentom, jako że najłatwiejszym i zarazem najlepszym sposobem jest umożliwienie konsumentom dokonania oceny i porównania cen produktów w sposób optymalny i tym samym dokonania świadomego wyboru na podstawie prostych porównań.”

Odnosząc się do stwierdzonych na gruncie niniejszej sprawy naruszeń, to należy wskazać, że strona naruszyła zasady przejrzystego funkcjonowania rynku, ponieważ jak wynika to z treści przedmiotowej skargi na stronie ciążył obowiązek uwidaczniania cen i cen jednostkowych w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości i umożliwiający porównanie cen. Nieuwidacznianie cen jednostkowych w sposób wymagany prawem, narusza zasady określone w motywie (1) dyrektywy 98/6/WE i ma negatywny wpływ na prawidłowe funkcjonowanie rynku, skutkuje podawaniem nieprawidłowych informacji konsumentom, nie poprawia poziomu ochrony konsumentów a także ma negatywny wpływ na tworzenie zdrowej konkurencji między przedsiębiorstwami i produktami. Jak wynika z motywu (2) dyrektywy 98/6/WE stwierdzone naruszenie przepisów ustawy o informowaniu o cenach i akcie wykonawczego do niej obniża poziom ochrony konsumentów, który powinien być wysoki i temu celowi służy przeprowadzona kontrola przedsiębiorcy. Tym samym w ocenie organu waga naruszenia prawa nie była znikoma i nie została spełniona przesłanka znikomej wagi naruszenia prawa.

Nie jest również możliwe zastosowanie odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 189f § 2 KPA gdzie w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do

przedstawienia dowodów potwierdzających: 1) usunięcie naruszenia prawa lub 2) powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia. Zgodnie z art. 189f § 3 KPA organ administracji publicznej w przypadkach, o których mowa w § 2, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli strona przedstawiła dowody, potwierdzające wykonanie postanowienia. Obowiązek informacyjny określony w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach ma charakter przedumowny, czyli jest ograniczony w czasie do momentu dokonania wyboru przez konsumenta, który wiąże się z zawarciem umowy z konsumentem. Strona tego obowiązku przed zawarciem umowy z konsumentami nie realizowała, dlatego też nie jest możliwe spełnienie celów dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna czyli celów odnoszących się do ochrony konsumentów po zawarciu umowy sprzedaży z konsumentami. Tym samym nie jest możliwe zastosowanie w niniejszej sprawie art. 189f § 2 i 3 KPA.

Na tej podstawie, Prezes Urzędu stwierdza, że wnioski o uchylenie w całości decyzji organu I instancji nie mają swojego uzasadnienia faktycznego ani prawnego.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 KPA Organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje zaskarżoną decyzję w mocy. Należy przy tym podkreślić, że utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji jest konsekwencją dokonania przez Organ drugiej instancji oceny, że decyzja Organu pierwszej instancji była prawidłowa i co do istoty sprawy identyczna, jak decyzja podjęta przez Organ drugiej instancji. Prezes Urzędu przychylił się tym samym do ustaleń poczynionych w toku postępowania przez Organ pierwszej instancji oraz uznał, że mazowiecki WIIH zasadnie nałożył na przedsiębiorcę Jeronimo Martins Polska Spółka Akcyjna z siedzibą w Kostrzynie, karę pieniężną w wysokości 13 000 zł w związku z pięciokrotnym niewykonaniem obowiązków określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w okresie 12 miesięcy od dnia, w którym stwierdzono naruszenie obowiązków po raz pierwszy tj. od dnia 8 lutego 2022 r.

Tym samym, decyzja Mazowieckiego WIIH nr PO.408.285.2022.DB (nr akt kontroli DR.8361.152.2022) z 13 stycznia 2023 r. powinna pozostać w obrocie prawnym.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej